

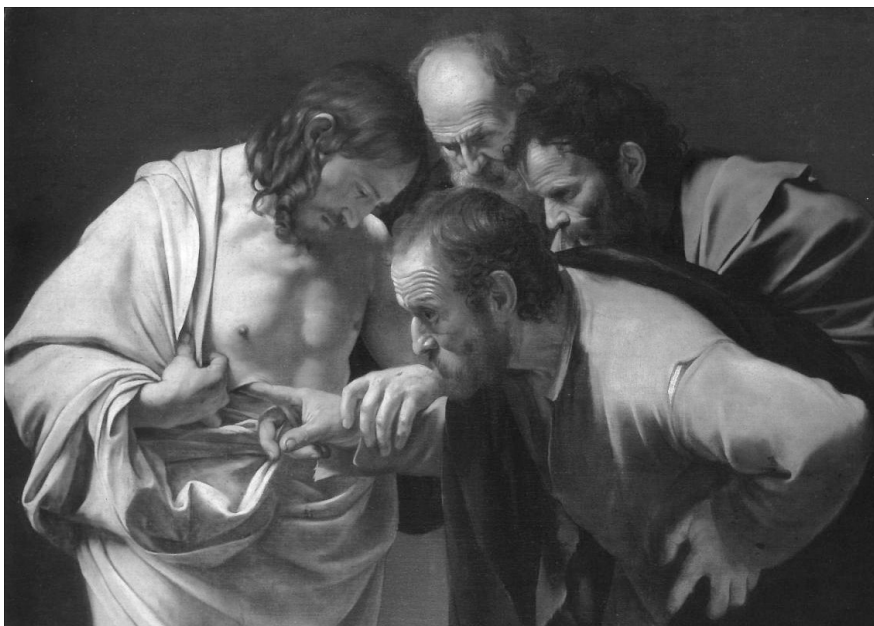


Harangszó

A KIRÁLYHÁGÓMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA • 2013. MÁRCIUS XXIV. ÉVFOLYAM 6. SZÁM

„BOLDOGOK, AKIK NEM LÁTNAK ÉS HISZNEK.” (Jn 20,29)

A húsvéti hittel rendelkező ember



„Hozd ide a te ujjadat és nézd meg az én kezeimet; és hozd ide a te kezedet, és bocsássad az én oldalamba: és ne légy hitetlen, hanem hívő.” (Jn 20,27) Caravaggio: Hitetlen Tamás

A mai ember megünnepeli a húsvétot – a maga módján. A kétnapos ünnepet hosszú hétvégének tekinti. Tekintettel az ünnep jellegére, többet megenged magának ételből és italból, valamint szórakozásból. Minden külsőség megvan a húsvét megünnepelésére – csupán egy csekélység hiányzik: a feltámadott megváltóban való hit. Ez azt jelenti, hogy a modern ember húsvétjának a szíve hiányzik. Így könnyen megérthetjük, mi a húsvét a mai ember számára – fából vaskarika. Ugyanis nincs igazi húsvét a feltámadás boldog elfogadása, hite nélkül. A mai ember sok mindent elfogadhat a keresztyén tanításból. Nem nehéz hinni Krisztus születésében, megváltói működésében, sőt még kereszthalálában sem. De egyet nem tud elfogadni sok mai ember: Krisztus feltámadását, s ezzel együtt a testünk feltámadását.

Ebből látszik, hogy Tamás mennyire a modern ember képviselője. Amikor a tanítványok újságolták neki, hogy látták a feltámadott mestert, ő szomorúan ingatta a fejét: *Nem hiszem, hacsak magam meg nem tapasztalom. Miért nehéz elfogadni a feltámadást?*

Mindenekelőtt azért, mert ellene mond az egyetemes emberi tapasztalatnak. Annak, hogy a halálból nincs visszaút. Aki meghalt, az végleg elment: kiesett a tér, idő, a tárgyak és a személyek világából. A halálban a test alkotóelemeire bomlik, s ezt a bomlási folyamatot nem lehet megállítani, megfordítani. Az emberi megértés és értelem ezen a tapasztalaton nevelődött. Ami ennek ellene mondana, azt nem hajlandó elfogadni. Tamásénak és a mi kétkedésünknek ez a legmélyebb oka.

A másik oka a kétkedésre az, hogy Tamás és mi is személyesen akarunk meggyőződni a feltámadott Krisztus valóságáról. Itt nem segít az, hogy mások tapasztalták vagy hitték, meggyőződtek vagy meggyőzettek. Ennél a pontnál senkiben nem tudunk bízni, csak magunkban.

A csoda az, hogy Krisztus megérti ezt, és ezért az egy hitetlen tanítványért visszajön, neki megjelenik, hogy az személyesen győződjön meg a feltámadás tényéről és valóságáról. Mikor Tamás ujjait Krisztus

PUNGUR JÓZSEF

FOLYTATÁSA A 7. OLDALON

ÜNNEPI PÁSZTORLEVÉL

Húsvét, a reformok kezdete

„A templom kárpitja felülről az aljáig kettéhasadt, a föld megrendült, és a sziklák meghasadtak. A sírok megnyitáltak, és sok elhunyt szentnek feltámadt a teste.” (Mt 27,51-52)

Krisztus halálával kezdődött a halál feletti győzelem. Sírok nyitak meg és szentek támadtak fel a Megváltó kivégzésének percében. A föld reszketve folytatta útját az univerzumban, de néhány hatalmas öröklétűnek becsült sziklája megomlott, maga alá temetve saját részeit. Az annyiszor megfertőzött templom kárpitja is kettészakadt, alkalmatlanná válva arra, hogy tovább akadályozza az Istenhez közelgőt. Krisztus halálával ítélet alá került minden, ami a Teremtővel szembefordult.

Az élet születésekor így emlékezik meg a Biblia az örvendő Úrról: „És látta Isten, hogy minden, amit alkotott, igen jó.” (1Móz 1,31) Éden lett a mindent biztosító tér, ahol nem volt teljesíthetetlen óhaj, ahol hiányzott a hiány. Isten mérhetetlen szeretetét, a jóságából származó ajándékait, az ember egyetlen könnyelmű, megátkozott pillanatban sárba taposta. Nem volt visszaút. Az Éden tiltott ligetként csak az emlékezetben maradt meg, de a tövist és bogáncsot termő föld csak verítékező munkát és állandó halálveszélyt kínált. Az emberiség történelme azóta sem szól másról, mint szüntelen kudarcról felfelvilanó sikermorzsákkal vékonyan meghintve. Azóta reformtörekvések, megújulások, megtisztulások tervei láttak napvilágot, majd hunytak ki sorra leküzdhetetlen démonok karjai között. Az ember alkalmatlanná lett Isten szavaiból felismerni a felkínált lehetőséget, az esély mögött az ígéretet, és a mellé rendelt újratermelő erőt. Ézsaiás így tolmácsolta ezt: „Bizony, megvigasztalja Sion az Úr, megvigasztalja összes romjait. Olyanán teszi pusztaságát, mint az Éden, kopár földjét, mint az Úr kertje.” (51,3) Kopár lélekkel a pusztává silányodó világba nem lehet Édent álmodni, üres szívvel nem fogjuk visszaszerezni Isten kertjének igazi kincseit. Szabadítónk megüzeni az eddigiek megfordíthatóságát. Az ember Édent a pusztára cserélte, de most Isten megcsillantja ennek visszaigazítható reményét. A prófécia után századok teltek el, és semmi sem történt. Isten kertje helyett maradt a kopár föld, Éden álom maradt, és a pusztaság fokozatosan és megfélemezhetően tovább terjed. Sajnos

CSÜRY ISTVÁN püspök

FOLYTATÁSA A 3. OLDALON

„Higgyétek, hogy Jézus a Krisztus” (Jn 20,31) Áldott húsvétot kívánunk!

„...Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint. Eltemették, és – ugyan-csak az Írások szerint – feltámadt a harmadik napon, és megjelent Kéféának, majd a tizenkettőnek.” (1Kor 15,4-5)

A feltámadást nem lehet a halál, az eltemetés nélkül megérteni. A Feltámadottal csak úgy lehet találkozni, ha előbb a kereszten megholttal és a sírba eltemetett Megváltóval találkozunk. Együvé tartozik Krisztus halála, temetése, feltámadása, ezt a három ténytet együtt kell értelmezni, emlegetni.

Pál apostolhoz hasonlóan mi is hangsúlyozzuk együtt Krisztus Urunk halálának, eltemetésének, feltámadásának tényét, együtt a hármat. Ahogyan Pál az Írásokra hivatkozott, a Messiásról szóló próféciaakra, úgy mi is hivatkozhatunk az apostolok hirdetésére, a leírt evangéliumi részekre, az újszövetségi iratok hiteles, időtálló bizonyosságátételére. A leghitelesebb pedig az, amikor életvitelünkből hallható és látható, meg tapasztalható, hogy feltámadtunk az új, a Krisztus szerinti életre. A feltámadott megjelenése lelkünkben, életünkben nem marad és nem maradhat nyomtalanul.

„Ha pedig Krisztusról azt hirdetjük, hogy feltámadt a halottak közül, hogyan mondhatják némelyek közületek, hogy nincs halottak feltámadása?” (1Kor 15,12)

A Lélek csendje

A korinthusi gyülekezetben voltak olyanok, akik azt vallották és azt terjesztették, hogy a halottak nem támadnak fel, noha tényként elfogadták, hogy Krisztus feltámadt, noha elkezdtek élni egy krisztusi lelkülettel teli életet. Pál apostol az ilyen fonákul gondolkodó és beszélő embereket figyelmeztette arra, hogy már az is a halottak feltámadásáról szól, amikor a mindennapokban új krisztusi természettel él az ember. Aki igyekszik Krisztus tanítványaként élni és helytállni, az már meghalt bűneire nézve, naponta megöleldökl az őember természetét, és feltámad a Krisztussal, feltámad benne az újember, a Krisztust hordozó ember lelkülete.

Pál apostol arra buzdította a halottak feltámadását tagadókat, hogy éljenek naponta a mindennapi életben a feltámadott, az élő Krisztussal, hordozzák lelkükben az Urat, így láthatóvá és nyilvánvalóvá válik a halottak feltámadása, a feltámadás valószínű ereje.

Mi is ösztönözzük arra egymást, hogy alkalmazzuk naponta, életvitelünkben az élő Krisztus hordozását, mivel leginkább ebből az új, krisztusi lelkületből válik vonzóvá és hihetővé Krisztus feltámasztásának története.

„Ha pedig Krisztus nem támadt fel, semmit sem ér a ti hitetek, még bűneitekben vagytok.” (1Kor 15,17)

Ha valaki azt állítja, hogy nincs halottak feltámadása, akkor ez azt jelenti, hogy nem támadt fel Krisztus, nem győzte le a bűnt és a halált. Ha valaki tagadja a feltámadást, ha valaki nem hiszi, hogy az Atya feltámasztotta Fiát a halálból, semmit sem ér hite, épp a hit lényegét, alapját tagadja meg.

Feltámadás nélkül hiábavalóvá válik a hit, a prédikálás, az élet. Feltámadás nélkül összeomlik a Jézusba vetett hit, az emberi lélek is.

Ha nem támadt volna fel Krisztus, akkor minden csodája, tanítása hamis lenne, hisz feltámadás nélkül ő csak messiásnak látszana, büntelen személynek tűnne, de nem lenne bizonyosság arra, hogy ő a megígért messiás.

Ha nem lenne feltámadás, mivel a bűn elszakadás Istentől, a halál pedig végleges elszakadás Istentől, akkor Jézus is elszakadva maradt volna végleg Istentől, végleg halott maradt volna. Ha nem lenne feltámadás, minden ember megmaradna visszafordíthatatlanul Istentől való elszakított-ságában, Istentől végleg távol, csak bűneiben, várva az ítéletet, Isten büntetését.

Legnagyobb keresztyén ünnepünk a vasárnap, mivel ekkor tekintünk Feltámadott Megváltónkra, a mi Urunk Krisztusra.

BALÁZSNÉ KISS CSILLA

Rákóczi Ferenc bús éneke

Győzhetetlen én kőszálom,
Védelmzőm és kőváróm,
A keresztfán drága árom,
Oltalmamat tőled várom!

Sebeidnek nagy voltáért,
Engedj kedves áldozatért,
Drága szép piros véredért,
Kit kiöntél ez világot.

Irigyimet zabolázd meg,
Szándékokban tartóztasd meg,
Szegény fejem koronázd meg,
Mennyen, földön boldogítsd meg!

Életemet ostromolják:
Feszítsd, feszítsd! – azt kiáltják,
Mint gyilkosom, azt kívánják,
És véretem szomjúhozzák.

Reád bízom ez ügyemet,
Én Jézusom én lelkemet,
Megpedgett bú szívemet
És szegény árva fejemet. (...)

Mutass, Jézus, kies földet,
Lakásomra adj jó helyet,
Éz életben csendességet,
Jövendőben idvességet!



Radványi Károly alkotása

ÜNNEPI PÁSZTORLEVÉL

FOLYTATÁS AZ 1. OLDALRÓL

ennek egyedüli oka a megújulni nem tudó, reformjaiban mindig elbukó ember bűne.

Kedves Testvéreim! Húsvétkor visszaigazolta Isten a Krisztus feltámadásával, hogy a halál legyőzésével nem adta fel jobbító szándékát, és ha az ember teljesen alkalmatlan társ a megújító teremtésben, akkor is létrehívja a körülményeket, amelyek között új ég és új föld képződik. Mi a feltámadás után közel két évezreddel, kettős teher között vagyunk. Egyfelől, őseink tehetetlenségét megismerhettük, és tanulhattunk volna belőle. Nem értünk el eredményt. Másfelől, helyettünk Megváltónk mindent megtett, nekünk csak alkalmaznunk kellene az áldozatával elért adottságokat. Lelkipásztoraink reformokat sürgetnek teljes joggal, de megértették-e, hogy a kárpit szakadása nyitott út Istenhez, amelyen el

kell indulni, és sokakkal együtt szüntelenül bejárni minden szakaszát? Presbiterinkkel kesergünk, hogy ürülni látszanak a templomaink, gyülekezeteink tagjai szétszélednek, de érzékeljük-e, hogy a megrendült föld Éden után kiált, és Isten kertjét nekünk kell Vele újratelepítenünk? Kisebbségi helyzetünkben többszörös aggodalmak nyomorgatásában szenvedünk, de halljuk-e, mondjuk-e, hogy a rendíthetetlen szikláknak nincs többé hatalmi tőkékük, megomlottak, maguk alá temették maradék félelemgerjesztő úrhatalmukodásukat.

Krisztus Jézus feltámadott! Életet adott egyházának, a nemzetünknek, a halál árnyékából szabadulónak, hogy szolgálják az édente-remtő akaratot a most még kopár pusztákon reménykedő testvérek között.

Nagyvárad, 2013. február 13.

A békekesség kötelékében.

NŐSZÖVETSÉGI ZÁSZLÓAVATÁS SZATMÁRGÖRBEDEEN

Istentől rendelt ünnep



Népes sereg gyűlt össze a szatmárgörbenedi templomban

A nőszövetségi zászlóavatás minden gyülekezet életében ünnep. Ünnep volt ez a mi egyházközségünk életében is. Február 3-án ünnepélyes keretek között avattuk fel a szatmárgörbenedi gyülekezet nőszövetségének zászlóját. Sokan várták már ezt a napot, és az Úr Isten végre megengedte és lehetővé tette, hogy a vele való együtt járásunk ünnepléssé váljon.

A szatmárgörbenedi nőszövetség fiatal és idős egyszerre. Fiatalnak mondható, hiszen 2000-ben alakult, mégis ez időszak alatt állandó jelleggel ott élt tagjaiban az Úrért és gyülekezetért való szolgálat nemes lelkülete. Abban az időben a kezdeti fellángolás létszámbeli növekedést is jelentett, hiszen tiznél több tagja is volt e csoportnak, mára már azonban ez a létszám csökkent.



Ünnepélyes pillanat: szalag feltűzése a nőszövetségi zászlóra

Ma a nőszövetség hat-hét tagot számlál, és majd minden tagja özvegyasszony immár. Ki régebben, ki nem sokkal ezelőtt vesztette el férjét. Mégis ott él szívükben a Krisztushoz és a gyülekezethez való ragaszkodás. Idősebbek már tagjai, noha lélekben mindig fiatalok és életerősek. Sajnos, egyre kevesebben vannak ma már olyanok, akik vállalják a nőszövetséghez való tartozást. Sokan jöhetnének még, többen csatlakozhatnának, de valami miatt úgy tűnik, gyülekezetünk fiatalabb asszonyainak nem kívánunk részt venni benne. Bízunk abban, hogy ez idővel változni fog.

Minden héten pénteken van nőszövetségi bibliaóra, amit beszélgetés követ. Ma már nem csigáznak asszonyaink, mint ahogyan régen. Nem énekelnek a kórusban, mint annak idején. Több oka is lehet ennek, mint az alacsony létszám, időhiány, öregség, stb. Mégis ez a maroknyi lelkes csapat tenni akar a gyülekezetben.

Éppen ezért vállalják, hogy a református gimnázium végzősei számára minden évben ballagó tarisznyákat készítenek, keresztelési kendőket; kiveszik részüket a gyülekezeti életből és a gyülekezeti szolgálatokból, imahetekre igényes ajándék-terítőt készítenek. Végül, de nem utolsó sorban, Isten kegyelméből zászlót is készíttettek maguknak.

Rég szerette volna a nőszövetség, ha lenne saját zászlója, és amikor az Úr Isten erre lehetőséget adott, nem habozott mindent megtenni ennek érdekében. Önerőből összeadták a pénzt, bevásároltak, sütöttek-főztek, terítették, mosogattak.

Emellett gondoskodtak arról is gyülekezetünk presbitereivel, azok feleségeivel és gyülekezetünk más tagjaival egyetemben, hogy ne csupán a meghívottak és vendégek érezzék jól magukat, hanem az ünnepélyen résztvevő teljes gyülekezet. Utóbbinak egy

szerényebb szeretetvendégséget készítettek, hogy mindenki érezze egy kicsit a maga ünnepének is ezt az alkalmat.

A mi gyülekezetünknek nincs gyülekezeti háza, ezért kénytelenek voltunk a volt református iskola helyén épített állami iskola egyik termét elkérni, és ott berendezkedni a vendégségre.

Népes sereg gyűlt össze templomunkban. Aranyosmeggyesről, Patóházáról, Józsefházáról, Sárközüjáról, Apából, Szamoskörödről érkeztek nőszövetségi tagok, de még Szatmárról is voltak, akik képviselték gyülekezeteiket, valamint a zászlót elkészítő két asszony közül az egyik.

Az ünnepi istentisztelet, ami imahetek záró alkalom is volt egyben, Nagy Erika egyházmegyei nőszövetségi elnök ígéhirdetésével kezdődött, aki a 100. zsoltár alapján hirdetett ígét. Ezt követte Bogya Kis Mária, kerületi nőszövetségi elnök köszöntő beszéde, majd szalag feltűzése a maga, gyülekezetére és az egyházkerület asszonyainak nevében. Ezután Kovács Sándor esperes köszöntötte az egybegyűlteket és nőszövetségeket. A lelképásztorok egy-egy bibliai igével köszöntötték a jelenlevőket, mialatt a velük érkezett nőszövetségek is feltűzték szalagjaikat, majd a zászló megáldására került sor.

Az ünnepi műsort a szatmárgörbenedi gyülekezet vallásóráinak, ifjainak és idősebb tagjainak műsora tette még színesebbé. Hankovszki Iлона is, aki görbenedi származású, hazajött és elszavalt egy külön erre a napra írt, szívhez szóló verset. Az ünnepi istentiszteletet nemzeti imáink eléneklésével zártuk.

Ezt követően rövid szeretetvendégségre került sor a templom kijáratánál, meghívott vendégeink részére pedig egy szerény vacsora lett előkészítve. Hisszük és reméljük, hogy mindenki, aki ezen az alkalmon részt vett, jól érezhette magát. Istennek legyen hála érte.

KÜRTI TAMÁS

WEÖRES SÁNDOR

Kereszt-árnykép

A kereszt felső
ága égre mutat,
nagy örömhírt tudat:
„itt van a te utad”

a kereszt két karja a légbé szétszalad,
rajta sovány kezek tört vért virágnak:
„vigyázz: őt a lélek, de a test megszakad,
kétfelé visz ösvény s te szabad vagy, szabad”

a keresztnek alsó
ága földre mutat:
„vesződj: itt áll kutat,
lásd benne arcodat.”

A mai ifjúság nemcsak a jövő gyülekezete, hanem a ma gyülekezetének szervező részese! Ha abból indulunk ki, hogy a gyülekezetekhez hozzátartoznak a legfiatalabb és a legidősebb emberek is, akkor a fiataloknak nagyon fontos hely jut a gyülekezet közösségében. Az ifjúsággal való foglalkozás pedig a mai kor egyházának alapvető dolga, a misszióknak egy nagyon fontos területe.

Az ifjúsági missziót a gyülekezet szintjén kell elkezdni: felkészíteni a gyülekezetet a fiatalok (és ezzel együtt a fiatalos, újszerű gondolkodás) elfogadására, befogadására. Addig, amíg egy gyülekezet nem érzi közös ügyének a fiatalokkal való foglalkozást, addig ők idegennek fogják érezni magukat az egyházukban (közösségükben). Ahhoz, hogy eredményesen hirdessük az evangéliumot, empátiával kell közelednünk azok felé, akiket Krisztushoz akarunk vezetni.

Sok közösség elöregedik, mivel nem képes a fiatalok irányába nyitni. A generációs problémákat úgy oldják meg, hogy a fiatalokkal éreztetik, ők még nem érthetik azt, amit ők már megértettek.

Például a szülők elmondják, hogy „mindent megadnék, hogy a gyerekem járjon templomba...” De ha visszakérdezzük, hogy: „Még azt is, hogy meghallgassd az ő zenéjét?” „Na, azt már nem...” a válasz.

Istennek hála, egyre több gyülekezet kezdi látni és felismerni, hogy az ifjú generáció is megérdemli a maga helyét és istentiszteleti keretét egy közösségen belül. Szép példa erre az egyre több helyen beindult ifjúsági istentiszteletek, csendesnapok gyakorlata: más keretben, más stílusban, de ugyanúgy az Ige van a középpontban.

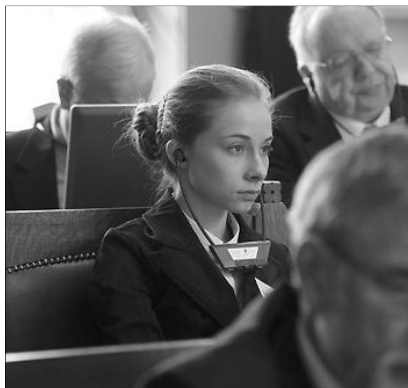
A gyülekezetben az ifjúsági munka már gyermekkorban elkezdődik. A hittanórák, vallásórák, konfirmációi előkészítők megalapozzák a fiatal (kamasz) egyházhoz (és reménység szerint Istenhez!) való kötődését. A konfirmáció a gyermek és ifjúsági misszió találkozási pontja. Amíg gyermekkorai vallásórán és a kateoktatás során a hit tartalmát tanítottuk, addig a serdülő és ifjúkorban a hit értelmét kell segíteni felfedezni. Olyan ez, mint az iskolában: az a tantárgy, amelyet megszeret a tanuló, nemcsak a tudását gyarapítja, hanem ösztönzi is őt még több tapasztalati tudás megszerzésére, az ebben megvalósuló gyakorlatra.

Szolgálatot adni a fiataloknak

Meglátásom szerint fontos a nagyobb, hitben előrébb járó fiatalok bevonása az ifjak mentorálásába. Hiteles példaképeket kell felmutatni a gyülekezet tagjai közül.

Nagyon fontos szolgálatot is adni a fiataloknak. Vers-, énekszolgálat, hangszerkíséret, rövid színdarabok bemutatása, apróbb munkák, diakóniai szolgálatban való

HÍDÉPÍTÉS AZ IFJAK ÉS A GYÜLEKEZET KÖZÖTT Gondolatok az ifjúsági misszióról



Az ifjú generáció is megérdemli a maga helyét egy közösségen belül. (Fotó: Református.hu)

besegítés, lektió-olvasás, énekszámok kirakása mind jó eszközök arra, hogy érezzük velük: lényeges részei a közösségnek, istentiszteletnek.

Külön gondolatmenetet érdemel azon fiatalok csoportja, akik az „egyházon kívülről” érkeznek.

A mostani fiatal nemzedék nagy része, sajnos, sok esetben gyülekezet és család nélkül (lásd a sok – akár külföldön – reggeltől estig robotoló szülő), igazi morális értékek nélkül és ideológiákból kiábrándulva nő fel. Ezt a korosztályt szólítja meg leginkább a média, a divat- és pop-„szakma”.

Nem várhatjuk el, hogy a világból érkező fiatalok rögtön azonosuljanak minden hagyományunkkal, szokásunkkal, viselkedésünkkel. Egy mai fiatal tele van lázadással, sajátos kifejezési módokkal él, amik sok esetben idegenek a közösségeink kultúrájától, de önmagukban nem elítélendőek.

Az ifjúsági misszióban hidat kell vernünk a mai „nem hívő”, folyton „lázadó” fiatalok világa és a gyülekezet világa közé. A hídverés azonban azt jelenti, hogy közösségeinknek kell változniuk, befogadóvá lenniük. Sokszor tapasztaltam, hogy a

megtért és hitüket komolyan gyakorolni szándékozó fiatalok milyen nehezen tudnak beilleszkedni a gyülekezet életébe. Pl. könnyen eltél a gyülekezet egy hosszú hajú, lazán öltözködő vagy éppen tetovált fiatal, mert csak ezt látják, nem pedig azt, ami a szívében van. Sokszor az ilyeneket egyszerűen kinézik a közösségből.

Nem csoda, ha ilyen hozzáállással nagyon nehezen érik el a gyülekezetek azt a korosztályt, amely egyébként a legnyitottabb az evangélium felé.

Sokszor gondot okoz az is, hogy egy hitét kereső fiatalnak melyik református gyülekezetet (és ezen belüli ifjúsági csoportot) ajánljuk hitének mélyítésére.

Az ifjúsági munka néhány alapelve

A legfontosabb tényező az igehirdetés szolgálata. Viszont az ifjúsági missziós munka több mint bibliaóra vagy imaközösség. Folyamatos készülés, megérlelt gondolatok, az aktuális témákban való jártasság, azoknak az Ige fényében való megvilágítása – s a folyamatosan megismert emberek pásztrolása együttesen. Ha igazán eredményesen akarunk fiatalokat megszólítani, akkor éreznünk kell, hogy nem csupán a bibliaórán fontosak, hanem személyükben is azok, minden körülmény között. Tudnunk kell például a születésnapjukat, a vizsgáik időpontját, hogy rá tudjunk kérdezni. Ha látják érdeklődésünket, nyitottságunkat a mindennapi dolgairól, könnyebben beavatnak mélyebb lelki problémáikba is.

Igét hirdethetünk a mai technikai eszközök segítségével (internet, tv, mobiltelefon), sőt zenével is. A zene az egyik leginkább használható eszköz, hiszen része a fiatalok életének. Manapság vannak olyan

FAZAKAS FERENC

FOLYTATÁSA A 7. OLDALON



Elindult a regisztráció a Szeretethídra. Egyénileg és csoportosan is lehet jelentkezni. Bővebb információ a www.szerethid.jobbadni.hu internet-oldalon, valamint a szerethid@jobbadni.hu és fazakasf@gmail.com e-mail címeiken. Építsük együtt a Szeretethidat!

Karinthy Frigyes: Barabbás

A harmadik nap alkonyán pedig kilépett a bolt keskeny kapuján, és csendesen megindult az úton. Két oldalt füstölögtek a romok. Lent a kiszáradt árok fenekén találta az elsőt azok közül, akik Pilátus háza előtt kiáltozták Barabbás nevét. Elfeketült nyelvvel vonított a vörös felhők felé.

Megállt előtte, és így szólt:

– Itt vagyok!

Az pedig felnézett rá, és zokogni kezdett.

– Rabbi, rabbi! – zokogott.

És a mester szelíden folytatta.

– Ne sírj! Állj fel és jöjj velem! Mert visszamegyek Jeruzsálembe, Pilátus háza elé és új törvényt kérek magamra és reátok, akik Barabbást választottátok, s akikkel ezt művelte Barabbás.

A nyomorult pedig feltápászkodott és az ő öltönyét megragadta.

– Mester! – kiáltott elfulladva és könnyek között – ó mester, jövök! Mondd meg, hogy mentsem meg magam! Mondd meg, mit tegyek! Mondd meg, mit mondjak!

– Semmit, mondta ő szelíden – csak azt, amit három nap előtt kellett volna mondanod, mikor Pilátus megállt a tornácán és megkérdezett titeket: „Kit engedjek el hát közülük, Barabbást, a gyilkost, vagy a názáretit?”

– Ó, én bolond! – kiáltott a nyomorult fejét öklével verve, – ó, én bolond, aki Barabbást kiáltottam! Barabbást, aki ide juttatott!

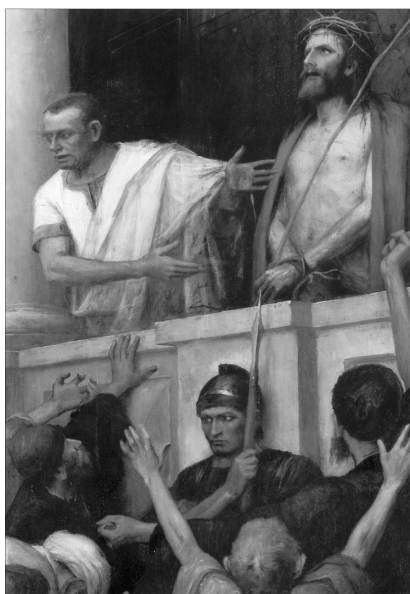
– Jól van – folytatta szelíden a mester – most jöjj hát velem Pilátus háza elé, ne törődj semmivel, ne figyelj semmire, csak rám, és amikor én intek neked, kiáltsd egész szivedből és egész tudódból: „A názáretit!”, mintha azt kiáltanád: „A életemet!”

Az pedig követte őt.

És találnak útközben egy másik nyavalyást, akinek Barabbás elvette házáat, feleségét, gyermekét és szemeit kiszúratta.



Hieronymus Bosch: Ecce Homo (részlet)



Munkácsy Mihály: Ecce Homo (részlet)

És ő homlokon érinté csendesen kezével és így szólt:

– Én vagyok az. Jöjj velem Jeruzsálembe, és amikor én kezemmel érintelek, kiáltsd: „A názáretit!”, mintha azt kiáltanád: „A házamat! A gyermekeimet! A szemem világát!”

Az pedig felzokogott és követte őt.

És találtak még másikat is, kinek lábai és kezei kötéllel voltak összekötve és nyakára hurkolva, őt magát pedig arccal lefelé bűzhödt mocsárba nyomta le Barabbás, tetvek és csúszómászók közé.

Odament hozzá, és megoldotta köteleiket, és így szólt:

– Ismerlek téged. Te költő voltál, aki a lélek rajongó repülését hirdetted: Jöjj velem, és amikor intek, kiáltsd: „A názáretit!”, mintha ezt kiáltanád: „A szabadságot! A léleknek és a gondolatnak a szabadságát!” Az pedig megcsókolta az ő saruját és csak a szemével könyörgött, mert a szája még tele volt sárral.

És így mentek tovább, és egyre több béna és sánta és nyomorult bélpoklos csatlakozott hozzájuk, akiket Barabbás tönkretett. És mindegyik külön-külön zokogva verte mellét és könyörgött neki, hogy intsen majd, ha kiáltani kell: „A názáretit!”, mintha azt kiáltanák: „Békesség, békesség! Békesség e földön!”

Estére pedig megérkeztek Jeruzsálembe, Pilátus háza elé.

Pilátus a tornácra ült és estebédjét költötte Barabbással, a gyilkossal. Kövéren és fénylő arccal ült ott, nehéz borokat ittak, és drága ételeket ettek arany edények fenekéről: skarlátpiros palástjuk messze világított.

A názáreti pedig, élén a sokaságnak, mely követte őt, a tornác elé járult és fel-

emelvén átszegezett kezeit, szelíden szólni kezdett:

– A pászkák ünnepe nem múlt még el, Pilátus! Törvény és szokás, hogy húsvétkor egyikét az elítélteknek elbocsátod, úgy, ahogy a nép kívánja. A nép Barabbást kívánta, engem megfeszítettek – de vissza kellett térnem halottaimból, mert láttam, hogy a nép nem tudta, mit cselekszik. E sokaság mögöttem megismerte Barabbást és most új törvényt akar. Kérdezd meg őket újból, amint a törvényeinkben meg vagyon írva.

Pilátus pedig gondolkodott, aztán vállalt vont, és kiállván a tornác szélére, csodálkozva nézett végig a sokaságon és szólt:

– Hát kit bocsássak el már most, Barabbást, vagy a názáretit?

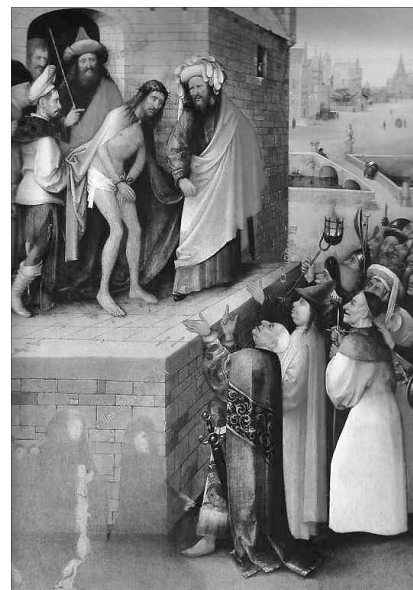
És akkor ő intett nekik.

És ekkor zúgás támadt, és mint a mennydörgés, zengett fel a sokaság.

És a sokaság ezt kiáltotta: „Barabbást!”

És rémülten néztek egymásra, mert külön-külön mindegyik ezt kiáltotta: „A názáretit!”

A mester pedig halovány lett és megfordulván végignézett rajtuk. És külön-külön megismeré mindegyiknek az ő arcát, de e sok arcból egyetlen arc lett az esti homályban, óriási fej, mely ostobán és



Hieronymus Bosch: Ecce Homo

gonoszul és szentelenül vigyorgott az ő arcába, véres szemei hunyorogtak és szájából büdös lé szivárgott és torkából úgy bömbölt rekedten: „Barabbást!”, mintha azt hörögné: „Halál! Halál! Halál!”

Pilátus pedig zavartan lesütötte az ő szemeit és mondá neki: „Te látod...”

Ő pedig bólintott fejével és csendesen felmenvén a lépcsőn, kinyújtotta kezeit a hóhér felé, hogy kötözze meg.

1917. január

Húsvéti színdarab

Szereplők: Mesélő, Kajafás, három vitéz, két írástudó.

Mesélő: Kétezer éve történt. Kajafás, a zsidó főpap arra ébred kora reggel, hogy ajtaján hangosan kopogtatnak.

Kajafás: Mi olyan sürgős ebben a hajnali órában? Végre pihenhetnék, keresztre küldtem a Názáreti Jézust, többé nem zavarja lelkem nyugalmát. De nem pihenhetek, alig virrad, már zörgetnek. Jövök már, jövök, ne riaszd fel a fél Jeruzsálemet.

Mesélő: Kajafás gyorsan felvesz valamit magára, és aajtót nyit. A küszöbön három katona áll.

Kajafás: Kik vagytok, és kit kerestek? Szerintem rossz helyen jártok.

1. *vitéz:* Ne haragudj, Kajafás, hogy felébresztettünk. Örök vagyunk, most jövünk Jézus sírjától.

2. *vitéz:* Hatalmas csodát láttunk, muszáj elmondanunk.

3. *vitéz:* Feltámadt Jézus, ezért siettünk, hogy tudomásodra hozzuk.

Kajafás: Micsoda? Jézus? Feltámadás? Gyertek beljebb, meséljétek el mindent részletesen.

Mesélő: Sápadtan és remegve, a három katona bemegy a főpap házába. Kajafás leül és kíváncsian kérdezni kezd.

Kajafás: Most már beszélhettek, mondjátok el mindent, amit csak tudtok.

1. *vitéz:* Minket küldtek a názáreti Jézus sírjához, hogy őrizzük azt, miután a római hatóság lepecsételte a zárókövet. Elég unalmas szolgálatnak hittük...

2. *vitéz:* De ma hajnalban egyszer csak nagy fényesség támadt a sír fölött. Vakító fehér ruhában angyal szállt le az égből, Isten angyala jelent meg előttünk.

Kajafás: Ne beszélj butaságot. Jó pár száz éve annak, hogy valaki Isten angyalát látta.

3. *vitéz:* De így történt, valóban így volt. Ahogy leszállt az angyal, a föld is beleremegett. Mi pedig valósággal megdermedtünk, se szólni, se mozdulni nem tudtunk. Nagyon megijedtünk. Az a nagy kő is, amely lezárta a sírüreget, egyszer csak félregurult.

Kajafás: Tovább, tovább, azt mondjátok, mi van Jézus testével?

2. *vitéz:* Hát pont ez a lényeg. Amíg ott álltunk megdermedve a rémülettől, pár asszony érkezett. Benéztek a sírba, és az angyal megszólította őket.

1. *vitéz:* Azt mondta, hogy ne keressétek a holtak között az élő. Jézus nincs itt, feltámadt! Menjétek és szóljátok a tanítványoknak!

2. *vitéz:* Miután elmentek az asszonyok, és az angyal is eltűnt, végre meg tudtunk mozdulni. Bementünk a sírba, de az teljesen üres volt, csak a halotti lepel volt ott.

Mindhárom vitéz: Jézus teste eltűnt, feltámadt a Mester, úgy, ahogy megígérte!

Mesélő: Kajafás nagyon megijedt. Megparancsolta a katonáknak, hogy ne menjenek sehová, amíg ő visszatér. Ezután elszaladt az írástudókhoz, akik a tanács tagjai voltak.

1. *írástudó:* Mi a baj, Kajafás? Annyira sápadt vagy, mi történt?

Kajafás: Gyorsan szólj Jónásnak, gyűljön össze a tanács, valamit gyorsan meg kell beszélünk.

Mesélő: Miután megérkezett a másik tanács-tag is, Kajafás elmondta, mit mondtak az örök. Tanácstalanok lettek az írástudók.



Rubens: Krisztus a latrok között

2. *írástudó:* Na, ebből hogy jövünk ki tisztán? Mert csoda történt, az kétségtelen. Nincs más magyarázat, Jézus feltámadt, ahogy előre megmondta. Emlékeztek ti is, ugye? Milyen nyugodt volt, amikor halálra ítéltük. Mennyi csodát tett az emberek között, lehet, hogy mégis Ő volt a megígért Messiás és most feltámadt?

1. *írástudó:* Ne káromkodjál, talán te is annak a hitetőnek a sorsára akarsz jutni?

2. *írástudó:* Dehogyan, csak nincs más magyarázat az üres sírra, és e csodás eseményekre.

Kajafás: Valamit pedig muszáj kitalálni, hogy véget vessünk ennek a Jézus-hitnek. Nem látjátok, hogy senki sem fog minket tisztelni és követni, ha kiderül Jézus feltámadása? Muszáj megcáfolni a hírt. Az asszonyok, akikről a katonák beszéltek, biztos, már jó pár helyen hirdették Jézusuk feltámadását. Valamit ki kell találnunk, hogy ez a hír ne terjedjen tovább, s főként ne higgye el senki Jézus feltámadását.

Mesélő: Addig okoskodtak, amíg egy aljas terv jutott eszükbe. Gyorsan visszasiettek Kajafás házához. A katonák még ott voltak.

Kajafás: Vitéz urak, tudjuk, hogy szegény emberek vagytok. Családotok van, jól jönne egy kis plusz-pénz, ugye?

1. *vitéz:* Hát, mi tagadás, a pénznek nincs szaga. Legyen minél több belőle, nem bánom, hogy áll a házhoz.

2. *vitéz:* Mit kell tennünk?

1. *írástudó:* Tessék, itt van ötszáz dénár fejenként. De erről senkinek egy szót se.

3. *vitéz:* Hallgatni fogunk, mint a sír.

2. *írástudó:* Teljesen azért nem kell hallgatni. Ezt a pénzt azért kapjátok, hogy kicsit ferdítsétek el, amit ma hajnalban láttatok.

Kajafás: Mondjátok azt mindenkinek, hogy nagyon fáradtak voltatok, elaludtatok miközben őriztétek a sírt. Jézus tanítványai pedig ezt kihasználva, ellopták Jézus testét a sírból.

3. *vitéz:* De hát ez hazugság!

2. *vitéz:* Hallgass, te, kinek ártasz ezzel a hazugsággal?

1. *vitéz:* Áll az alku, Kajafás, ide a pénzzel, mi meg azt mondjuk, amiben meg-egyeztünk. De mi van Pilátussal? Ha meghallja, hogy elaludtunk, nemcsak állásunkat, életünket is elveszíthetjük!

Kajafás: Pilátust bízzátok ránk. Pénteken is azt tette, amit mi akartunk. Nyugodtak lehettek, kimentünk titeket nála. Most menjetek és híreszteljétek, amire kértünk.

Mesélő: A három katona kilépett Kajafás házából. Már jó nappal volt, mikor az utcára léptek.

1. *vitéz:* Bajtársak, én megyek a kocsmába. Pénzem van bőven, és ott sok embernek el is tudom mondani, amivel megbíztak.

2. *vitéz:* Én a piacra megyek. Vásárolok valami szép ajándékot az asszonynak, meg a gyermekeknek. A piacon én is sok emberrel találkozom, akiknek elmondhatom, hogy a tanítványok lopták el Jézus testét.

3. *vitéz:* Nem tudom, bajtársak, de az én zsebemet nagyon égeti ez a pénz. Én még nem hazudtam. Jézusban bár nem hittem, de nem is tartottam gonosz-tevőnek, sőt megszerettem és tiszteltem. Én ki szeretnék maradni ebből a piszkos játékból.

1. *vitéz:* Már késő, nyakig benne vagy te is, a pénzt is elfogadtad. Ha nem teszed a dolgot, porul fogsz járni, gondolkozz egy kicsit.

2. *vitéz:* Ne légy bolond, kinek ártasz ezzel a kis hazugsággal? Végül is így is történhetett volna minden.

3. *vitéz:* De Jézus szelidsége, szeretete, az angyal, a földrengés, az üres sír... Akkor ártok, ha hallgatok, hiszen ezt mindenkinek tudnia kell. Minden igaz, amit Jézus tanított. Számomra is van bűnbocsánat, mert nagyon bűnösnek érzem magam. Éppen most hallgassak? Erről

LOVÁSZ ISTVÁN

FOLYTATÁSA A 8. OLDALON

TOLLVONÁS

Virágvasárnapra

Virágunk még csak volna. A krókuszok voltak a legbátrabbak. A sok sárga, fehér és lila fejecske vidáman mozgott a még hűvös szélben. Aztán a mindig megbízható aranyvessző bizonygatta, hogy most már itt a tavasz. Majd következett a nárcisz, a jácint és a tulipán, amelyek hagyományt még ősszel dugdostuk a földre. Itt a tavasz, virágunk még csak volna. De van-e vasárnapunk? Nem rabolta-e el tőlünk valamiféle Konzum-Isten, vagy akár csak saját közönyünk? A harangszava nem hallatszik el a plázáig. Fehér ing helyett susogó szabadidő ruha van rajtunk, a kínai piacon vettük. Talán ma is oda igyekszünk. Nem csoda, hogy nehezen tudjuk már ünneplőbe öltöztetni a szívünket.

Intető tömeg is van. Pálmaágot lengtetnek, virágot szórnak az útra. Mert szeretnek ünnepelni, szívesen állnak a győztes oldalára. Ők várják a királyt, akit néha Messiásnak, néha Jimmynek neveznek.

Azt hiszem, szamarunk is volna, olyan igaz számár számár. Lépked az útra terített felsőruhákön, keresztyűgázol a virágoson – és azt hiszi, őt ünneplik. Nagy számárfülevel tompán hallja a morajlást, és úgy véli, neki szól a hozsánázás.

Igen, számárból éppen elég akad – de közeledek-e Jézus városunkba ezen a virágvasárnapon? Itt van-e Ő, a valóban szelíd és alázatos? Aki nem hódítani akar, hanem egyszerűen csak szeretni. Aki nem leigáz, hanem szabadságot ad.

„BOLDGOK, AKIK NEM...”

FOLYTATÁS AZ 1. OLDALRÓL

seibe helyezi, ismeri föl a kereszten meghalt Mesterben a feltámadott Krisztust, s legyőzve kiált föl: „*En Uram és én Istenem!*” Ekkor Jézus valami fontosat mond – és ezt már nekünk mondja, és minden kételkedőnek: „*Boldgok, akik nem látnak és hisznek.*”

Mit jelent ez? Talán valami vak hitet vagy tapasztalattal, értelemmel szembe-helyezkedő magatartást, vagy valami elkeseredett pontot, amely azt mondja: hiszem, mert abszurd, vagy annak ellenére, hogy abszurd? Nem erről van szó. Krisztus itt a megismerésnek egy másik lehetőségét, útját és módszerét ajánlja figyelmünkbe. Tamás útja ez volt: hitetlenségéből tapasztalás révén a hithez érkezett el. Az, amit Krisztus ajánl ez: *hit révén tapasztalásra lehet jutni, amely a hitet alátámasztja.* Aki hisz a feltámadott Krisztusban, az meg fogja tapasztalni az ő valóságát, uralmának hatalmát és vezetésének erejét. Ez a hit azonban nem valamilyen vékony filozófiai álláspont elfogadása, hanem gyermeki bizodalom Krisztusban: az életünknek erre

Jézus virágvasárnap bevonult Jeruzsálembe. Szamárháton, az ókor Trabantján. Azt mondta: békét hoztam nektek, a megtérés esélyét. Békében élhettek önmagatokkal, egymással és a Mindenhatóval.

És a tömeg hozsánázott. Szálltak, szálltak a virágok, lengtek a pálmaágak.

Ám tudjuk, virágvasárnapot nagy-péntek követi. A „*hozanna*” helyett „*feszítsd meg!*” hangzik hamarosan. Szívszorítóan igaz Jókai Anna *Ima – virágvasárnap alkonyán* című verse:

„Istenem.

Az az alkony.

A földre döngölt örökzöldek.

A már üres úton horpadt pléhdobozok zörögnek.

Hasadt nejlonzacsók a bokrokon fennakadva.

Köpésbe ragadt csikkek a taposott fűben.

(...)

A tömeg berekedt.

Vedel, zabál:

Vacsorál.

A tévé él ül.

Új üvöltésre készül.

A „feszítsd meg” élvezetesebb

A kereszthalál érdekesebb.”

Jókai Annának – újkori tapasztalataink alapján is – igaza van. Akárcsak az egykori Illés számnak: „Virág sincsen, te sem vagy már, miért hagytuk, hogy így legyen?”

Ne hagyjuk, hogy így legyen. Fogadjuk el nem múló hittel a virágvasárnap érkezőt. Áldott, aki az ÚR nevében jön.

FABINY TAMÁS

a hitre való alapozása. A hit tehát egzisztenciális döntés, nem pedig vallásfilozófia. Csak az, aki ezzel a „*veled állok vagy bukom*” magatartással közelít Krisztushoz, az fogja megtapasztalni – ma is – az ő valóságát, feltámadott életének erejét és uraságát.

Az ilyen ember megérti, hogy emberi értelmünk véleménye nem a végső szó élet és halál kérdésében. Megérti, hogy Isten teremtő ereje nagyobb, mint a halál romboló ereje. Megérti, hogy Isten, aki egyszer a semmiből teremtett minket, képes arra, hogy újateremtsen egy marék hamuból vagy éppen a semmiből, aszerint a minta szerint, ami Istenben él minden egyes emberrel. Hogy ezt Isten megteheti, arra pecsét és bizonyíték Krisztus feltámasztása, aki meghalt és íme örökkön él!

Csak a hűsvéti hittel rendelkező ember lehet igazán boldog. Miért? Mert csak az ilyen ember számára oldódott meg a halál rejtélye és vettetett el a halál megolvasztó félelme szívéből, s ezzel lehetősége nyílt egy félelemmentes, teljes és boldog emberi élet élésére.

A hűsvéti hit a feltámadott Krisztusban a legfontosabb kulcsa a boldog életnek!

HÍDÉPÍTÉS AZ IFJAK...

FOLYTATÁS A 4. OLDALRÓL

keresztyén együttesek, melyek a fiatalok stílusában közvetítik az Ige üzenetét. Persze itt vigyázni kell az igei (dogmatikai?) tisztaság megőrzésére, a nyelvhelyességre, és nem utolsósorban a szöveg-ritmus illeszkedésére is (lásd az idegen nyelvű énekek fordításait).

Az ifjúsági misszió másik nagyon fontos tényezője az, aki végzi! Ennek fokmérője pedig az, amilyenek vagyunk – a Krisztusban elkötelezett hiteles életünk. A két kulcsszó: hitelesség és személyesség! A vezetett lelkipásztor tud másokat vezetni, és ez igaz az ifjúsággal foglalkozóra is. Az ifjúsági munkás nem előadó vagy szervező első sorban, hanem példa: egy személy, aki keresztyén példájának erejével motiválja a Jézus Krisztus iránti elköteleződést. Amiről beszél, azt meg is éli a fiatalok előtt!

A fiataloknak szüksége van hiteles példaképekre és olyanokra, akik bíznak bennük, elfogadják, befogadják, és legfőképpen szeretik őket úgy, ahogy vannak, vagyis barátjukká lesznek, és megmutatják számukra az utat a legnagyobb barát, Jézus Krisztus felé.

Ezt a szolgálatot a lelkipásztor nem veheti egyedül! A minőségi ifjúsági munkához idő kell. Ehhez sokszor oda kell szánni a napot, az éjszakát, a hétvégét és a nyarat is!

Meglátásom szerint gyülekezeti lelkipásztor nagyobb (egyházmegyei, egyházkerületi) ifjúsági missziót nem tud hathatósan végezni, koordinálni. Sok gyülekezet ifjúsági munkáját is „elfojtja” az adminisztrációs teher, egyéb szolgálatok (sok temetés, protokolláris jelenlétek) vagy éppen a lelkipásztor és ifjúság közötti „közös hang” hiánya. Ifjúsághoz korban közel állókra van szükség: „ifjak által ifjakat” szólítani, akiket mi igazgatunk, hogy ők is igazgathassanak másokat.

Végül, de nem utolsósorban az ifjúsági misszióhoz pénz is kell. Gyülekezeteinknek áldozniuk kellene technikai eszközök (pl. projektor) megvásárlására, egy-egy ifjúsági rendezvényen (konferencia, csendes nap, tábor) való részvétel támogatására, vagy akár gyülekezeti (megyei, kerületi) szintű önálló ifjúsági munkás alkalmazására!

A 21. század világa rendkívüli gyorsasággal fejlődik, változik. Akár tetszik ez nekünk, akár nem, ezzel számolnunk kell. Ha teljesen a hagyományokra hivatkozva bezárkózunk, és nem nyitunk a fiatalok felé, félő, hogy elvesztünk egy generációt. Adjunk esélyt nekik arra, hogy Krisztust a maguk korában (és módján!) megismerjék!

Érdekes beszélgetést eredményezne az a kérdés, hogy vajon ha Jézus Krisztus ma itt élne és tanítana, használná a mai világ technikai eszközeit? Márpedig Jézus ma is itt él és tanít: bennünk és általunk!

✿ **EGÉSZ NAPOSSÁ TENNÉ RÁDIÓ-ADÁSÁT AZ ERDÉLYI EGYHÁZKERÜLET.** Egész napossá tenné rádióadását az Erdélyi Egyházkerület – jelentette be a kolozsvári Agnus rádió tizedik születésnapja alkalmából szervezett február 9-i rendezvényen **Kató Béla** püspök. Kató Béla az egyház médiastatégiájáról tartott előadásában úgy vélekedett, hogy az egyháznak meg kell próbálnia elérni a templomba nem járó híveit is. Ehhez pedig a modern kommunikációs csatornákat kell használnia. A püspök hozzátette, egy egész napos rádióadás túlléphetne az egyházi szertartásokon, és a hétköznapi élet problémáiról is szólhatna úgy, hogy közben keresztyén szemléletet közvetít. Kató Béla egy egyházi hírportál beindítását is előrevetítette. Hozzátette azonban, hogy ez nem helyettesítheti a nyomtatásban megjelenő, *Üzenet* című egyházi lapot, hiszen az erdélyi templomlátogatók többségének nincs internetkapcsolata. A püspök elmondta, hogy az egyházkerület nagyságrendekkel többet szándékozik költeni kommunikációs csatornáira, mint az elmúlt években tette, de a médiában is számít az önkéntesekre. Az egész napos református rádióra az egyház ezután próbál frekvenciát szerezni. Az erdélyi egyházkerület felügyelete alatt működő Agnus rádió jelenleg Kolozsvár mintegy húsz kilométeres körzetében sugároz műsort, összesen nyolc órában (MTI)

✿ **ELŐADÁS A KERESZTYÉN GYERMEKNEVELÉSÉRŐL.** A Szatmári Egyházmegeye Lelkészszerkezeti Szövetségének vendége volt **Sipos Alpár Szabolcs** lelkipásztor, teológus, a Magyarországi Bibliaszövetség Bibliaskolájának és a Magyarországi Liebenzelli Misszióinak vezetője. Az alkalom megnyitására **Keresztúri Sándor Zsolt** lelkipásztor tartott áhitatot a 78. zsol-tár alapján, melyben Isten gazdag ajándékai közül a hitről és a gyermekekről beszélt. A szülők Isten képviselői egy családban. A szülők döntő módon meghatározzák a gyermek istenképét. Úgy kell viszonyulni a gyermekhez, ahogy Isten viszonyul hozzánk, éppen ezért a keresztyén gyermekneveléshez elengedhetetlen az evangélium ismerete. Nem szabad mellőzni a tanítást, ne engedjük, hogy csak intézmények, vagy a tv-rádió-internet neveljék gyermekeinket. A keresztyén nevelés célja az önálló lelki élet, az önálló hétköznapi élet és a munkára való nevelés. Sok szülő elköveti azt a hibát, hogy nagykorában, házasságában is függőségben tartja gyermekét, pedig a Biblia figyelmeztet: elhagyja a férfi anyját és apját,

és ragaszkodik feleségéhez. Csodálatos dialog Isten munkatársának lenni, figyeljünk oda, hogy ne az igény, hanem a szükség határozza meg a gyermekeink nevelését! – mondta Sipos Alpár Szabolcs.

RÁCZ ERVIN



A két előadó: Hajbók Klára és Széll Katalin

✿ **NŐI REGGELI SZENTJOBON.** A szentjohbi református nőszövetség meghívására érkezünk február 2-án az V. Női reggeli nevű alkalomra. A Reménység házában kellemes meleget árasztott a játékokkal teli gyermekmegőrző és a vendégeket váró, terített asztalokkal terem. **Orbán Lászlóné Noémi** tiszteletasszony köszöntője után gitárkísérettel elénekeltük a *Reggeli hála* című éneket. Ezt követően bemutatkozott az előadó, **Széll Katalin**, valamint a verseket előadó **Hajbók Klára**. A nőtestvérek érdeklődéssel hallgatták és tapssal köszönték meg a versek nagyszerű előadását és a Berde Máriáról szóló előadást.

A bőséges reggeli finom krumplis palacsintát tartalmazott, tejfölös, sajtos ízesítéssel. A kötetlen beszélgetést, ismerkedést közös ima követte. Köszönjük a tiszteletasszony és a nőszövetség meghívását és a meleg fogadtatást.

SZÉLL KATALIN

✿ **VELÜNK AZ ISTEN – ÁHITATOK SZATMÁRI LELKIPÁSZTOROKTÓL.** Megjelent a Szatmári Egyházmegeye lelkipász-



Rácz Ervin, a kötet szerkesztője

torai által írt áhitatos könyv második kötete. A Bibliaolvasó Kalauz 2011–2012-es igéit alapul véve, Mózes 3., 4. és 5. könyvét, Józsué könyvét és a Máté evangéliumát magyarázva. Nem magunkra akarjuk felhívni a figyelmet, hanem az idő és tér felett álló Jézus Krisztusra, aki tegnap, ma és örökké ugyanaz! Vedd és olvasd! – ajánlja a könyvet **Nagy Erika** lelkipásztor, egyházmegeyei misszió előadó. **Rácz Ervin**, a 228 áhitatot tartalmazó könyv szerkesztője és összeállítója köszönetet mond a közreműködőknek. A könyv megvásárolható a Szatmári Egyházmegeye Esperesi Hivatáiban és az egyházközösségek lelkipásztorainál, ára 10 lej. Reméljük, hogy sokakat erősít, bátorít és vigasztal Isten ezeken az igemagyarázatokon keresztül is.

RÁCZ ERVIN

HÚSVÉTI SZÍNDARAB

FOLYTATÁS A 6. OLDALRÓL

ne beszéljek? Nem, nem fogok hazudni. Tessék itt van az ötszáz dénár, csináljatok velem, amit akartok. Engem pedig megölhettek, elárulhattok, de én hazugságot nem terjesztek. Megyek haza, először a családomnak kell tudnia, hogy van megváltás, Jézus él és örök élete van annak, aki Benne hisz.

1. *vitéz:* Tedd, amit akarsz, úgysem fog neked hinni senki.
2. *vitéz:* Próbáld csak elhítenni az embereket a csodát. Kétezer év múlva is kételkedők, tagadók lesznek.

Mesélő: Eltelt kétezer év azóta. Az emberek kételkedők, tagadók. Ma nem kapnak pénzt a tagadásért, de kapnak világi elismerést. Hazudni könnyű. A hazugság természetesen pedig olyan, hogyha sokszor mondják, a végén még az is igaznak hiszi, aki mondja. Vannak kételkedők, vannak tagadók, vannak evangéliumról hallgatók. De vannak boldog lelkek, akik hisznek és örvenedeznek a feltámadott Úr Jézusban. Az, hogy ma itt vagy, nem véletlen. Isten kegyelmének a jele, aki azt szeretné, hogy életed biztos alapra épüljön. Azt szeretné, hogy megerősödj Benne és járd hittel azt az utat, amit Ő mutat szent igéjében. Krisztus érted is meghalt, érted is feltámadt. Bűneidre van bocsánat, életed a feltámadás reményében élt élet lehet. Feltámadott az Úr bizonyon! Ez legyen az ünneped, mindennapi örömed.



Harangszó

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület gyülekezeti lapja

ISSN 1221 - 0323

Megjelenik kéthetente. Ára 1,50 lej.

Főszerkesztő: Fábrián Tibor. **Tördelőszerkesztő:** Petrikó Ildikó. **Korrekktor:** Oroszi Kálmán. **Külmunkatársak:** Balázsné Kiss Csilla, dr. Csohány János, Kupán Árpád, Lőrincz Lóránd-Péter, Orbán Levente, Tóth Zsigmond. **Szerkesztőségi elérhetőségek:** Harangszó szerkesztősége, 410001, Oradea (Nagyvárad), Moscovoi (Szilágyi Dezső) u. 14. sz. Tel.: 0259-416-067. E-mail: harangszo@yahoo.com. Honlap: www.kiralyhagomellek.ro, www.harangszo.blogspot.com. A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség álláspontját tükrözik. Kéziratot nem őrünk meg és nem küldünk vissza. A beérkező írásokat szükség szerint rövidítjük. Készült a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Szentzi Kertész Ábrahám nyomdájában. **Felölös vezetö:** Wagner Erik.